



MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 188 (XXXII) — Nr. 448

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 27 mai 2020

SUMAR

| <u>Nr.</u> | | <u>Pagina</u> |
|---|---|---------------|
| DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE | | |
| | Decizia nr. 40 din 4 februarie 2020 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 26 alin. (4) din Ordonanța Guvernului nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare | 2–5 |
| ORDONANȚE ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI | | |
| 83. | — Ordonanță de urgență pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice și pentru stabilirea unor măsuri în domeniul circulației pe drumurile publice în contextul pandemiei de COVID-19 | 6–7 |
| 86. | — Ordonanță de urgență privind modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 63/2020 pentru organizarea și desfășurarea unor campanii de informare publică în contextul situației epidemiologice determinate de răspândirea COVID-19 | 7–8 |

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 40**

din 4 februarie 2020

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 26 alin. (4) din Ordonanța Guvernului nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare

| | |
|------------------------|--------------------------|
| Valer Dorneanu | — președinte |
| Cristian Deliorga | — judecător |
| Marian Enache | — judecător |
| Daniel Marius Morar | — judecător |
| Mona-Maria Pivniceru | — judecător |
| Gheorghe Stan | — judecător |
| Livia Doina Stanciu | — judecător |
| Elena-Simina Tănăsescu | — judecător |
| Varga Attila | — judecător |
| Benke Károly | — magistrat-asistent-șef |

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Sorin-Ioan-Daniel Chiriazii.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 26 alin. (4) din Ordonanța Guvernului nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, excepție ridicată de Dumitru Daniel Șerban în Dosarul nr. 8.246/2/2016 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și care constituie obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 2.295D/2017.

2. La apelul nominal se prezintă autorul excepției de neconstituționalitate, lipsind celelalte părți. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Magistratul-asistent-șef referă asupra faptului că autorul excepției de neconstituționalitate a depus note scrise prin care solicită admiterea acesteia, iar Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării a depus la rândul său note scrise, prin care solicită respingerea, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate.

4. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul autorului excepției de neconstituționalitate, care solicită admiterea acesteia. Se arată că instituția prescripției răspunderii în materie contravențională cu referire la faptele de discriminare a căzut în derizoriu, astfel că, prin efectul normei criticate, această formă a răspunderii a devenit imprescriptibilă. Oricât de mult ar dura cercetarea la nivelul Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării, acesta nu poate constata intervenția prescripției răspunderii contravenționale, deși contravențiile se subsumează materiei penale în sensul art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Norma criticată consacră un nonsens juridic și logic, întrucât aplicarea sancțiunii contravenționale nu se poate prescrie de la data aplicării acesteia. Astfel, prescripția ar trebui să curgă de la data săvârșirii faptei, nu de la data soluționării acțiunii de către Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării. Se apreciază că dispozițiile criticate încalcă art. 1 alin. (5) și art. 21 alin. (3) din Constituție.

5. Având cuvântul, reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate. Se precizează că sesizarea Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării trebuie realizată într-un

termen de 1 an de la data săvârșirii faptei de discriminare, acesta având la dispoziție un termen de 90 de zile pentru soluționarea acesteia. De la soluționarea sesizării curge termenul de 6 luni de aplicare a sancțiunii contravenționale. Prin urmare, nu se poate susține că textele legale consacră o imprescriptibilitate a răspunderii în materie contravențională cu referire la faptele de discriminare.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

6. Prin Sentința nr. 1.388 din 13 aprilie 2017, pronunțată în Dosarul nr. 8.246/2/2016, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 26 alin. (4) din Ordonanța Guvernului nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare**, excepție ridicată de Șerban Dumitru Daniel într-o cauză având ca obiect soluționarea unei cereri formulate împotriva deciziei Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării prin care autorul excepției a fost sancționat cu amendă contravențională pentru săvârșirea faptei prevăzute de art. 2 alin. (5) coroborat cu art. 15 din Ordonanța Guvernului nr. 137/2000.

7. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** se arată că textul criticat este lipsit de coerență și precizie, întrucât, deși art. 20 din ordonanță prevede că hotărârea Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării produce efecte juridice de la data comunicării, totuși ea produce efecte juridice prin declanșarea curgerii termenului de prescripție de la data soluționării petiției. Se susține că data de la care curge termenul de prescripție este una incertă, întrucât persoana vătămată are la dispoziție un termen de 1 an de la data săvârșirii faptei să sesizeze Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării, care, la rândul său, are la dispoziție un termen de recomandare de 90 de zile pentru soluționarea petiției și un altul de 30 de zile pentru comunicare. Astfel, se critică faptul că termenul de prescripție nu curge de la data săvârșirii faptei, ci de la data incertă a soluționării petiției de către Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării. Se menționează că, anterior acestei soluții legislative criticate, aplicarea sancțiunilor contravenționale se prescria în termen de 6 luni de la data sesizării Consiliului, astfel că în maximum 1 an și 6 luni intervenea prescripția aplicării sancțiunii.

8. În argumentarea susținerii referitoare la caracterul lipsit de claritate, precizie, previzibilitate și echitate a normei juridice criticate este invocată jurisprudența de principiu a Curții Constituționale și a Curții Europene a Drepturilor Omului în privința calității legii și a dreptului la un proces echitabil. Totodată, este menționată și jurisprudența Curții de Justiție a Uniunii Europene referitoare la securitatea juridică.

9. Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

10. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actul de sesizare a fost comunicat președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

11. **Guvernul** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, invocând în acest sens motivele care au stat la baza adoptării acestei soluții legislative prin Legea nr. 189/2013, cu referire mai ales la Hotărârea Curții de Justiție a Uniunii Europene din 25 aprilie 2013, pronunțată în Cauza C-81/12 *Asociația Accept împotriva Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării*.

12. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actul de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, notele scrise depuse, susținerile autorului excepției de neconstituționalitate, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

13. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

14. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl reprezintă dispozițiile art. 26 alin. (4) din Ordonanța Guvernului nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 166 din 7 martie 2014, care au următorul cuprins: *„(4) Aplicarea sancțiunilor contravenționale prevăzute la alin. (1) se prescrie în termen de 6 luni de la data soluționării petiției de către Consiliu.”*

15. În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 1 alin. (5) privind calitatea legii și ale art. 21 alin. (3) privind dreptul la un proces echitabil.

16. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că principala critică de neconstituționalitate vizează faptul că momentul de la care curge termenul de prescripție pentru aplicarea sancțiunilor contravenționale prevăzute de art. 26 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 137/2000 este unul incert, întrucât nu se raportează la un moment temporal fix, spre exemplu, data săvârșirii faptei sau data sesizării Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării, ci la unul esențialmente mobil, respectiv data soluționării petiției de către Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării, ceea ce este contrar art. 1 alin. (5) și art. 21 alin. (3) din Constituție.

17. Analizând art. 26 alin. (4) al Ordonanței Guvernului nr. 137/2000, Curtea reține că, în funcție de opțiunea procedurală a Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării cu privire la soluționarea petiției, se deschid două ipoteze de lucru, și anume: (i) ipoteza în care printr-o hotărâre a Colegiului director se soluționează petiția în sensul că se constată săvârșirea unei contravenții, iar, ulterior, printr-o altă hotărâre se aplică sancțiunea contravențională din moment ce aceasta se poate aplica într-un termen de 6 luni de la data soluționării petiției; (ii) ipoteza în care printr-o singură hotărâre

a Colegiului director se soluționează petiția, constatându-se săvârșirea contravenției, și se aplică și sancțiunea contravențională corespunzătoare. În consecință, în primul caz termenul de prescripție a început să curgă, pe când în cel de-al doilea caz, acesta nici măcar nu a început să curgă.

18. Potrivit art. 13 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 410 din 25 iulie 2001, regula generală în materie de prescripție este aceea că aplicarea sancțiunii amenzii contravenționale se prescrie în termen de 6 luni *de la data săvârșirii faptei*. În ipoteza art. 26 alin. (4) din Ordonanța Guvernului nr. 137/2000, aplicarea sancțiunilor contravenționale se prescrie în termen de 6 luni *de la data soluționării petiției de către Consiliu*, fiind, așadar, evident că această din urmă reglementare este derogatorie de la dreptul comun.

19. Potrivit art. 20 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 137/2000, persoana care se consideră discriminată poate sesiza Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării în termen de un an de la data săvârșirii faptei sau de la data la care putea să ia cunoștință de săvârșirea ei, iar hotărârea Colegiului director de soluționare a unei sesizări se adoptă în termen de 90 de zile de la data sesizării [art. 20 alin. (7)]. Dacă prin hotărârea de soluționare a petiției s-a aplicat și sancțiunea contravențională, înseamnă că termenul de prescripție nu a început și nici nu va începe să curgă.

20. *În schimb, în măsura în care prin hotărârea de soluționare a petiției nu a fost aplicată și sancțiunea contravențională*, termenul de prescripție pentru aplicarea sancțiunilor contravenționale prevăzute de art. 26 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 137/2000 curge de la data soluționării petiției. Prin urmare, din punct de vedere normativ, rezultă că pentru ipoteza mai sus descrisă există un reper temporal fix în raport cu care se determină data de la care curge termenul de prescripție pentru aplicarea sancțiunilor contravenționale prevăzute de art. 26 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 137/2000. Așadar, curgerea termenului de prescripție este legată de o dată previzibilă ce nu poate depăși 1 an și 90 de zile de la data săvârșirii faptei. Această dată de la care curge termenul de prescripție a fost însă relativizată, în sensul că termenul în care se pronunță Colegiul director asupra sesizării este unul de recomandare, astfel că data de la care curge termenul de prescripție pentru aplicarea sancțiunilor contravenționale pare că devine unul incert.

21. Cu privire la data de la care curge termenul de prescripție pentru contravențiile prevăzute de Ordonanța Guvernului nr. 137/2000, Curtea observă că, în forma inițială a ordonanței, similar reglementării generale în materie de prescripție în domeniul contravențiilor, aceasta era reprezentată de data săvârșirii faptei în perioada 2 septembrie 2000—1 aprilie 2013, iar termenul de prescripție era cel general de 3 luni în perioada 2 septembrie 2000—23 august 2001 și de 6 luni în perioada 24 august 2001—1 aprilie 2013. Ulterior, după adoptarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 19/2013 pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 183 din 2 aprilie 2013, și până la intrarea în vigoare a Legii nr. 189/2013, de aprobare a acesteia, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 380 din 27 iunie 2013, și anume în perioada 2 aprilie 2013—29 iunie 2013, termenul de prescripție curgea de la data sesizării Consiliului Național pentru

Combaterea Discriminării, iar durata acestuia era de 6 luni. După intrarea în vigoare a Legii nr. 189/2013, și anume din 30 iunie 2013, termenul de prescripție curge de la data soluționării sesizării de către Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării, iar durata acestuia este de 6 luni.

22. Cu privire la termenul în care poate fi sesizat Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării pentru a se pronunța asupra faptei de discriminare, se constată că în perioada 2 septembrie 2000—22 iulie 2006 acesta se subsuma termenului de prescripție existent, care curgea de la data săvârșirii faptei, însă, începând cu 23 iulie 2006 (Legea nr. 324/2006 pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 626 din 20 iulie 2006), termenul de sesizare a devenit de 1 an și curgea de la data săvârșirii faptei sau de la data la care persoana care se considera discriminată putea să ia cunoștință de săvârșirea ei.

23. Astfel, a existat o perioadă de timp cuprinsă între 23 iulie 2006 și 1 aprilie 2013, când persoana care se considera discriminată putea sesiza Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării în condițiile în care aplicarea sancțiunii contravenționale era prescrisă, și anume în situația în care sesiza Consiliul pentru Combaterea Discriminării după o perioadă de 6 luni de la data săvârșirii faptei, dar în interiorul termenului de sesizare de 1 an. Mai mult, dacă a luat cunoștință de săvârșirea faptei după data împlinirii termenului de prescripție de 6 luni, însemna că cererea sa adresată Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării era în termenul de sesizare, dar termenul de prescripție era deja împlinit. La 2 aprilie 2013, modificându-se data curgerii termenului de prescripție, a dispărut și antinomia intralegală existentă, în sensul că termenul de prescripție nu se poate împlini înainte de sesizarea realizată în termenul prevăzut de lege. Prin urmare, Curtea constată că după 2 aprilie 2013 termenul de decădere de 1 an pentru sesizarea Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării a fost corelat cu data la care începe să curgă termenul de prescripție.

24. Din cele de mai sus rezultă că, în prezent, indiferent de durata procedurii în fața Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării, termenul de prescripție nu va curge până când sesizarea nu este soluționată. Mai mult, dat fiind că prin hotărârea de soluționare a sesizării se poate aplica și sancțiunea contravențională, înseamnă că, în realitate, prescripția nu poate fi invocată decât dacă Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării aplică sancțiunea contravențională printr-o hotărâre subsecventă celei de constatare a contravenției.

25. Curtea a decis în materia prescripției răspunderii penale că instituția prescripției răspunderii penale se impune a fi analizată dintr-o dublă perspectivă, întrucât aceasta instituie, pe de o parte, un termen de decădere a organelor judiciare din dreptul de a trage la răspundere penală persoanele care săvârșesc infracțiuni, iar, pe de altă parte, un termen apreciat de legiuitor ca fiind suficient de mare pentru ca societatea să uite faptele de natură penală săvârșite și efectele acestora, ca urmare a diminuării treptate a impactului lor asupra relațiilor sociale. Astfel, prescripția răspunderii penale este, din punctul de vedere al naturii sale juridice, o cauză de stingere a răspunderii penale și, prin urmare, a acțiunii de tragere la răspundere penală, cauză determinată și justificată de efectele trecerii timpului asupra nevoii societății de tragere la răspundere

penală. Aceasta, întrucât, după trecerea unui anumit interval de timp de la momentul săvârșirii infracțiunii, aplicarea unei pedepse penale nu mai contribuie la realizarea scopului legii penale, nemaexistând necesitatea social-politică ce determină mecanismul juridic al angajării răspunderii penale (Decizia nr. 297 din 26 aprilie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 518 din 25 iunie 2018, paragraful 22). Totodată, pentru a nu lăsa nesoluționate *sine die* raporturi juridice de conflict, legiuitorul a reglementat prescripția răspunderii penale drept cauză de înlăturare a răspunderii penale (Decizia nr. 443 din 22 iunie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 839 din 24 octombrie 2017, paragraful 20).

26. Prin Hotărârea din 25 aprilie 2013, pronunțată în cauza C-81/12 *Asociația Accept împotriva Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării*, Curtea de Justiție a Uniunii Europene a statuat că „*Articolul 17 din Directiva 2000/78 trebuie interpretat în sensul că se opune unei reglementări naționale în temeiul căreia, în cazul constatării unei discriminări pe motive de orientare sexuală, în sensul acestei directive, nu este posibil să se aplice decât un avertisment, precum cel în discuție în litigiul principal, atunci când o asemenea constatare intervine după expirarea unui termen de prescripție de șase luni de la data săvârșirii faptei dacă, în temeiul aceleiași reglementări, o asemenea discriminare nu este sancționată în condiții de fond și de procedură care conferă sancțiunii un caracter efectiv, proporțional și disuasiv*. Instanța de trimitere are sarcina să aprecieze dacă aceasta este situația reglementării în discuție în litigiul principal și, dacă este cazul, să interpreteze dreptul național, în cea mai mare măsură posibilă, în lumina textului și a finalității directivei menționate pentru a atinge rezultatul urmărit de aceasta”.

27. Curtea de Justiție a Uniunii Europene a mai statuat că regimul de sancțiuni instituit pentru transpunerea articolului 17 din Directiva 2000/78/CE a Consiliului în ordinea juridică a unui stat membru trebuie în special să asigure, în paralel cu măsurile adoptate pentru punerea în aplicare a articolului 9 din aceeași directivă, o protecție juridică efectivă și eficientă a drepturilor pe care aceasta le prevede. Rigoarea sancțiunilor trebuie să fie adecvată gravității încălcărilor pe care le reprimă, în special prin asigurarea unui efect realmente disuasiv, respectându-se în același timp principiul general al proporționalității (paragraful 63).

28. Este de observat că înainte de pronunțarea acestei hotărâri, Guvernul a adoptat Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 19/2013, ordonanță în accepțiunea căreia termenul de prescripție se putea împlini în cazul în care Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării nu aplica sancțiunea contravențională în decurs de 6 luni de la sesizarea sa. Hotărârea Curții de Justiție a Uniunii Europene stabilește însă că art. 17 din Directiva 2000/78/CE trebuie interpretat în sensul că se opune unei reglementări naționale în temeiul căreia, în cazul constatării unei discriminări pe motive de orientare sexuală, nu este posibilă decât aplicarea unui avertisment atunci când o asemenea constatare intervine după expirarea unui termen de prescripție; prin urmare, din hotărârea anterioară rezultă că neaplicarea unei sancțiuni contravenționale pentru motivul intervenirii prescripției are loc în condiții foarte restrictive. De aceea, legiuitorul național a adoptat Legea nr. 189/2013 imediat după hotărârea Curții de Justiție a Uniunii Europene și a stabilit prin art. 26 alin. (4) din Ordonanța Guvernului nr. 137/2000, contestat în prezenta cauză, condiții foarte restrictive pentru intervenirea prescripției în domeniul contravențiilor ce privesc

faptele de discriminare având în vedere natura relațiilor sociale protejate de Ordonanța Guvernului nr. 137/2000, aflate în legătură directă cu demnitatea umană.

29. Astfel, dacă în accepțiunea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 19/2013 exista posibilitatea împlinirii termenului de prescripție în cazul în care Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării nu se pronunța în termen de 6 luni de la data sesizării, după adoptarea Legii nr. 189/2013 — de aprobare a acesteia — împlinirea termenului de prescripție a aplicării sancțiunii contravenționale poate avea loc doar într-o situație marginală, și anume atunci când Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării ar adopta o hotărâre de constatare a contravenției și, ulterior, la un interval de timp mai mare de 6 luni ar adopta hotărârea de aplicare a sancțiunii contravenționale. În consecință, Curtea constată că este de competența legiuitorului să reglementeze prescripția drept cauză de înlăturare a răspunderii penale sau contravenționale și, în consecință, să stabilească termene de prescripție atât în domeniul penal, cât și în cel contravențional.

30. În materie contravențională, având în vedere gradul de pericol social mai redus al faptelor contravenționale în raport cu cele penale, nu se poate accepta că sancționarea contravențională poate fi dispusă *sine die*. În caz contrar, s-ar deschide posibilitatea sancționării contravenționale a persoanelor pentru fapte săvârșite într-o perioadă de timp foarte îndepărtată, ceea ce afectează securitatea juridică a acesteia. De aceea, în principiu, legiuitorul trebuie să reglementeze instituția prescripției în ceea ce privește aplicarea sancțiunii contravenționale, însă, dacă optează în sensul ca aplicarea sancțiunii contravenționale să nu se prescrie, el trebuie să reglementeze termene specifice de decădere pentru constatarea contravenției tocmai pentru a nu se genera o insecuritate juridică permanentă. În cauza de față, Curtea reține că legiuitorul a reglementat un astfel de termen de decădere de 1 an în care poate fi promovată cererea de constatare a discriminării, ceea ce constituie o garanție a securității juridice, lăsând posibilitatea Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării să constate și să sancționeze fapta

contravențională prin una și aceeași hotărâre, fără riscul intervenirii prescripției în cursul procedurii administrative; în schimb, legiuitorul a stabilit intervenția prescripției numai în situația în care Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării doar constată săvârșirea contravenției în hotărârea prin care soluționează sesizarea și nu dispune aplicarea sancțiunii contravenționale într-un termen de 6 luni de la data adoptării hotărârii antemenționate, tocmai pentru a nu plasa persoana în cauză într-o situație de incertitudine juridică determinată de existența hotărârii de constatare a săvârșirii faptei contravenționale.

31. Având în vedere cele de mai sus, Curtea reține că textul criticat este clar, precis și previzibil din moment ce reglementează termenul de prescripție tocmai într-o ipoteză normativă în care riscul unei conduite instituționale arbitrare față de cetățean se putea materializa. Astfel, Curtea constată că, în realitate, legiuitorul a reglementat o garanție asociată securității juridice pentru a preîntâmpina riscul unei insecurități juridice permanente determinate de existența unei hotărâri de constatare a contravenției care încă nu a generat o sancțiune contravențională propriu-zisă. De asemenea, se constată că este obligația legiuitorului să stabilească un cadru legislativ coerent de natură a transpune Directiva 2000/78/CE de creare a unui cadru general în favoarea egalității de tratament în ceea ce privește încadrarea în muncă și ocuparea forței de muncă și de a respecta deciziile Curții de Justiție a Uniunii Europene. Prin urmare, textul criticat nu încalcă art. 1 alin. (5) din Constituție.

32. În ceea ce privește invocarea dreptului la un proces echitabil, Curtea reține că sfera de aplicare a dispozițiilor art. 21 alin. (3) din Constituție nu vizează procedurile administrative. Or, în cauza de față, procedura desfășurată în fața Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării, autoritate de stat în domeniul discriminării, autonomă, cu personalitate juridică, aflată sub control parlamentar și, totodată, garant al respectării și aplicării principiului nediscriminării, în conformitate cu legislația internă în vigoare și cu documentele internaționale la care România este parte, este una administrativă, astfel că art. 21 alin. (3) din Constituție nu are incidență în cauză.

33. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Dumitru Daniel Șerban în Dosarul nr. 8.246/2016 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și constată că dispozițiile art. 26 alin. (4) din Ordonanța Guvernului nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 4 februarie 2020.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent-șef,
Benke Károly

ORDONANȚE ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

ORDONANȚĂ DE URGENȚĂ

pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice și pentru stabilirea unor măsuri în domeniul circulației pe drumurile publice în contextul pandemiei de COVID-19

Având în vedere evoluția situației epidemiologice la nivel național și internațional, determinată de răspândirea coronavirusului SARS-CoV-2, precum și declararea „pandemiei” de către Organizația Mondială a Sănătății în data de 11 martie 2020, ceea ce confirmă gravitatea și amploarea acestei situații,

întrucât asigurarea prevenției și reducerea riscului de infectare cu noul coronavirus fac necesară luarea unor măsuri pentru organizarea activității poliției rutiere, astfel încât să fie evitat, pe cât posibil, contactul direct între persoane, prin utilizarea mijloacelor electronice de comunicare sau prin transmiterea documentelor specifice prin poștă și servicii de curierat,

având în vedere necesitatea desfășurării optime, cu respectarea regulilor de disciplină sanitară, a activităților stabilite de autoritățile cu atribuții în domeniul sănătății publice, referitoare la transportul persoanelor la locurile de carantină sau izolare la domiciliu sau la organizarea și efectuarea altor transporturi de bunuri ori persoane pe drumurile publice,

luând în considerare necesitatea acordării unui regim prioritar de circulație pentru autovehiculele de serviciu ale tuturor instituțiilor din sistemul național de securitate, apărare și ordine publică, prin raportare la rolul specific pe care îl au aceste instituții în funcționarea statului, precum și, în mod corelativ, pentru autovehiculele de serviciu ale procurorilor din Ministerul Public, prin raportare la importanța desfășurării cu celeritate a activităților de urmărire penală,

având în vedere necesitatea realizării în condiții de operativitate și siguranță a unor activități punctuale, subsumate anumitor tipuri de misiuni încredințate instituțiilor din sistemul național de securitate, apărare și ordine publică, dar și a unor acte de urmărire penală care nu suferă amânare, mai ales în contextul gestionării efectelor situației epidemiologice determinate de noul coronavirus, care imprimă acestor misiuni și activități, inclusiv în materia penală, un caracter esențial, apreciat sub aspectul urgenței și necesității, în limitarea răspândirii infecției în rândul populației,

ținând cont că nepromovarea în regim de urgență a prezentului proiect poate conduce la afectarea capacității operaționale a acestor instituții, cu prejudicii directe la adresa securității naționale a României, și, de asemenea, ținând cont de faptul că neacordarea unui regim prioritar de circulație pentru aceste autovehicule de serviciu ar crea o vulnerabilitate în funcționarea acestor instituții, cu efecte negative, dificil de estimat, asupra promptitudinii și celerității activităților specifice desfășurate,

având în vedere că neluarea acestor măsuri urgente, cu caracter excepțional, pentru limitarea infectării cu coronavirusul SARS-CoV-2 în rândul populației, ar avea un impact deosebit de grav, în principal asupra dreptului la viață și, în subsidiar, asupra dreptului la sănătate al persoanelor,

întrucât toate aceste elemente constituie o situație extraordinară a cărei reglementare nu mai poate fi amânată, în temeiul art. 115 alin. (4) din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta ordonanță de urgență.

Art. I. — Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 670 din 3 august 2006, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

1. La articolul 32 alineatul (2), litera b) se modifică și va avea următorul cuprins:

„b) pentru lumina albastră — autovehiculele aparținând poliției, jandarmeriei, poliției de frontieră, serviciului de ambulanță sau medicină legală, protecției civile, Ministerului Apărării Naționale, Serviciului de Informații Externe, Serviciului de Telecomunicații Speciale, unităților speciale ale Serviciului Român de Informații și ale Serviciului de Protecție și Pază, Administrației Naționale a Penitenciarelor din cadrul Ministerului Justiției, precum și autovehiculele de serviciu ale unităților de parchet din Ministerul Public, atunci când se deplasează în acțiuni de intervenție sau în misiuni care au caracter de urgență.”

2. La articolul 61, după alineatul (3) se introduce un nou alineat, alineatul (4), cu următorul cuprins:

„(4) În situația încălcării regimului legal de viteză sau a altor reguli de circulație, în condițiile alin. (2), confirmarea deplasării conducătorului autovehiculului în acțiunea de intervenție sau în misiunea care a avut caracter de urgență se face în scris de către instituțiile prevăzute la art. 32 alin. (2) lit. a) și b), în termen de cel mult 30 de zile, la solicitarea poliției rutiere.”

3. La articolul 118, alineatul (3) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(3) Dovada înregistrării plângerii contravenționale se realizează printr-un document emis de către instanța de judecată sau printr-un extras din portalul instanțelor de judecată www.portal.just.ro și se depune sau se transmite prin orice mijloace de comunicare la distanță ce asigură transmiterea textului și confirmarea primirii acestuia, de către contravenient sau de către reprezentantul convențional al acestuia, la unitatea de poliție din care face parte agentul constator, care efectuează mențiunile corespunzătoare în evidențe. Permisul de conducere reținut se restituie personal titularului sau reprezentantului convențional al acestuia. În situația transmiterii dovezii înregistrării plângerii contravenționale prin mijloace de comunicare la distanță, la cererea scrisă a titularului sau a reprezentantului convențional al acestuia, unitatea de poliție din care face parte agentul constator poate restitui permisul de conducere reținut la adresa de corespondență indicată în cuprinsul cererii.”

Art. II. — Prin derogare de la prevederile art. 103 alin. (6) și alin. (8) teza finală din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, republicată, cu modificările și completările ulterioare, pe durata stării de alertă declarate în condițiile legii, în vederea prevenirii și combaterii efectelor pandemiei de COVID-19, predarea permisului de conducere se poate face de către titularul acestuia și prin poștă și servicii de curierat, cu aviz de primire, către

unitatea de poliție pe raza căreia domiciliază, are reședința sau, după caz, locuiește, în situația persoanelor aflate la studii în România, în termen de 5 zile de la comunicarea ordinului.

Art. III. — Pe durata stării de alertă declarate în condițiile legii, în vederea prevenirii și combaterii efectelor pandemiei de COVID-19, cererile de restituire a documentelor reținute/plăcuțelor de înregistrare ori înmatriculare reținute de către poliția rutieră se pot transmite și prin orice mijloace care asigură transmiterea textului și confirmarea primirii acestuia, precum fax, e-mail, poștă, curier rapid, iar restituirea acestora se realizează în condițiile art. 112 alin. (4) și (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, republicată, cu modificările și completările ulterioare, la adresa de corespondență precizată de către proprietar sau utilizatorul vehiculului, după caz, în cuprinsul cererii.

Art. IV. — (1) În situațiile în care, pe durata stării de alertă declarate în condițiile legii, în vederea prevenirii și combaterii efectelor pandemiei de COVID-19, se impune deplasarea organizată a vehiculelor cu care se asigură transportul persoanelor la locurile de carantină/izolare la domiciliu, acestea sunt însoțite pe drumurile publice de unul sau mai multe autovehicule ale Poliției Române sau ale Jandarmeriei Române.

(2) Deplasarea la locurile de carantină/izolare la domiciliu se realizează în coloană, iar, în cazurile în care se impune, autovehiculele Poliției Române sau ale Jandarmeriei Române pot avea în funcțiune semnalele speciale de avertizare sonoră și luminoasă.

(3) Prin derogare de la prevederile art. 61 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002, republicată, cu modificările și completările ulterioare, pe timpul deplasării la locurile de carantină/izolare la domiciliu, coloana de vehicule are regim de circulație prioritară dacă sunt în funcțiune semnalele speciale de avertizare sonoră și luminoasă.

(4) Circulația în regim prioritar se realizează cu respectarea prevederilor art. 61 și 62 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

(5) Prevederile alin. (1)—(4) se aplică în mod corespunzător și în situația în care, pentru realizarea măsurilor dispuse pe durata stării de alertă declarate în condițiile legii, în vederea prevenirii și combaterii efectelor pandemiei de COVID-19, se impune organizarea altor transporturi de bunuri ori persoane pe drumurile publice.

PRIM-MINISTRU
LUDOVIC ORBAN

Contrasemnează:
Ministrul afacerilor interne,
Marcel Ion Vela

București, 21 mai 2020.
Nr. 83.

GUVERNUL ROMÂNIEI

ORDONANȚĂ DE URGENȚĂ **privind modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 63/2020** **pentru organizarea și desfășurarea unor campanii de informare publică** **în contextul situației epidemiologice determinate de răspândirea COVID-19**

Având în vedere impedimentele practice cu privire la atingerea obiectivului urmărit prin adoptarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 63/2020 pentru organizarea și desfășurarea unor campanii de informare publică în contextul situației epidemiologice determinate de răspândirea COVID-19, astfel cum au rezultat din Raportul Autorității pentru Digitalizarea României referitor la documentația depusă de furnizorii de servicii media care doresc să participe la campaniile de informare publică în contextul situației epidemiologice determinate de răspândirea COVID-19,

luând în considerare necesitatea îndeplinirii obiectivului social de importanță deosebită constând în informarea opiniei publice cu privire la conștientizarea riscurilor de îmbolnăvire în vederea creșterii gradului de conformare voluntară la normele sanitare și sociale impuse de autoritățile competente în vederea limitării efectelor pandemiei,

reținându-se faptul că asigurarea unei stări de sănătate corespunzătoare a populației este un drept fundamental prevăzut la art. 34 din Constituția României, republicată, fiind justificată orice măsură legislativă care contribuie la asigurarea acestuia și pentru îndeplinirea acestei obligații a statului de drept,

ținând cont de faptul că neadoptarea măsurilor prevăzute în prezenta ordonanță de urgență a Guvernului ar crea o vulnerabilitate periculoasă în cadrul procesului complex de combatere a efectelor pandemiei de COVID-19, aspect urmărit prin adoptarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 63/2020 pentru organizarea și desfășurarea unor campanii de informare publică în contextul situației epidemiologice determinate de răspândirea COVID-19,

constatându-se că aspectele menționate vizează un interes public de cea mai mare importanță și constituie o situație extraordinară, a cărei reglementare nu poate fi amânată și care impune adoptarea de măsuri imediate pe calea ordonanței de urgență,

în temeiul art. 115 alin. (4) din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta ordonanță de urgență.

Articol unic. — Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 63/2020 pentru organizarea și desfășurarea unor campanii de informare publică în contextul situației epidemiologice

determinate de răspândirea COVID-19, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 373 din 8 mai 2020, se modifică și se completează după cum urmează:

1. La articolul 1, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 1. — (1) Guvernul difuzează contra cost, prin intermediul serviciilor de programe de televiziune și radiodifuziune, al ziarelor tipărite, revistelor, publicațiilor periodice, al furnizorilor de servicii media on-line și furnizorilor de publicitate prin mijloace de publicitate amplasate în localități, înregistrate în România, campanii de informare publică privind măsurile de prevenire și limitare a răspândirii coronavirusului SARS-CoV-2, precum și campanii de informare publică privind modul de reluare a activităților economice și sociale după încetarea stării de urgență și alertă, pentru o perioadă de 120 de zile de la data încheierii în acest sens a contractelor de prestări servicii, dar nu mai târziu de 31 octombrie 2020.”

2. La articolul 7, alineatul (6) se abrogă.

3. După articolul 7 se introduce un nou articol, articolul 71, cu următorul cuprins:

„Art. 71. — (1) În cazul solicitanților care au transmis, prin orice mijloc, în termenul prevăzut la art. 7 alin. (4), o cerere de participare incompletă, Autoritatea pentru Digitalizarea României cere completarea cu informațiile și, după caz, cu documentele corespunzătoare, inclusiv retransmiterea, prin orice mijloace, a cererilor de participare la campaniile de informare publică.

(2) Informațiile și documentele solicitate în conformitate cu prevederile alin. (1) se transmit, prin mijloacele de comunicare indicate de către Autoritatea pentru Digitalizarea României, în termen de 10 zile lucrătoare de la data primirii solicitării.

(3) Nerespectarea dispozițiilor alin. (2) atrage nevalidarea cererilor de participare a solicitanților în cauză la campaniile de informare publică realizate de Guvern.

(4) În vederea validării cererii sau stabilirii eligibilității, Autoritatea pentru Digitalizarea României poate solicita, în scris, prin orice mijloc de comunicare, persoanei sau persoanelor juridice care au dreptul legal de a certifica aceste date, după caz, documente și informații suplimentare.

(5) În urma analizei solicitărilor transmise, Autoritatea pentru Digitalizarea României întocmește un raport zilnic privind solicitanții care au transmis o cerere de participare validă, în conformitate cu prevederile art. 7 alin. (2) și, după caz, ale alin. (2) din prezentul articol. Raportul se transmite la Secretariatul General al Guvernului care procedează la încheierea contractelor de prestări servicii.

(6) Contractul se semnează de către furnizorul de servicii media prin semnătură electronică, caz în care se transmite Secretariatului General al Guvernului prin mijloace electronice de comunicare, sau în formă olografă, caz în care se transmite prin intermediul serviciilor poștale.”

4. La articolul 8, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 8. — (1) Rapoartele de activitate se verifică de către Secretariatul General al Guvernului, prin Autoritatea pentru Digitalizarea României, înainte de efectuarea plății fiecărei tranșe lunare. În cazul în care se constată că prestatorul a furnizat date nereale privind serviciile prestate, Secretariatul General al Guvernului dispune rezilierea de îndată a contractului, sesizarea organelor competente și procedează la recuperarea sumelor acordate în legătură cu derularea contractului.”

PRIM-MINISTRU
LUDOVIC ORBAN

Contrasemnează:

Secretarul general al Guvernului,

Antonel Tănase

Președintele Autorității pentru Digitalizarea României,

Ioan-Sabin Sărmaș

București, 27 mai 2020.

Nr. 86.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR



„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.73, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.



5 948493 246060